

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt II. Quæ sit Christianæ libertatis ratio, ex diuinis literis ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Tunc verò demum suis numeris erit absoluta libertas, cum & ipsa creatura, quæ hic vanitati subiecta fuerat, liberabitur, quemadmodum Apostolus ait, à seruitute corruptionis, in libertatē gloriæ filiorū Dei. Itaque gratiæ quidem libertate, qua iustitiæ seruitur, Christi que liberatoris suauē portatur iugum, hic utcūque Dei beneficio fruimur. Gloriæ verò libertas, futuri seculi est; cum mortale hoc induerit immortalitatem, & corruptibile hoc corpus, quod circumferimus, induerit incorruptionem. Vnde Isidorus, Qui nunc, inquit, filiorum Dei nomine homines fideles vocantur, tamen ex eo quòd hanc seruitutem corruptionis patiuntur, adhuc iugo seruitutis addicti sunt: accepturi plenam filiorum Dei libertatem, dum corruptibile hoc induerit incorruptionem. Tunc enim continget expectata illa redemptio corporis nostri, hoc est, perfecta consummataque gloria: neque verò simplex libertas, sed planè talis, ait Chrysostomus, vt non simus denuò ad priorem seruitutem reuersuri. Propter te enim, ait Ambrosius, suscepit Christus mortis seruitutem, vt tibi tribueret vitæ aternæ libertatem.

Rom. 8.

Lib. 1. de firmitate bono, c. 29.

Serm. 14. in Epist. ad Rom. In Psal. 118. Serm. 28.

CAPVT II.

Quæ sit Christiana libertatis ratio, ex diuinis literis ostenditur.

Cum igitur multiplici seruitute genus hominum premeretur: cupiditati turpiter obsecūdans, diabolo perniciosè subditum, morti miseranda necessitate obnoxium: neque suppeteret in humanis quidem auxiliis, vnde iugum hoc suis ab humeris reijceret: missus est liberator Christus, qui antiquæ captiuitatis vincula dissolueret, ex quo suprà demonstrauimus, libertatem nominari Christianam: quæ nihil aliud est quàm regni cupiditatis euersio, principis tenebrarum è credentium cordibus eiectio, & beatæ immortalitatis hîc quidem spes certa, post hanc verò vitam secuta possessio.

Galat. 4.

possessio. de qua scriptum à Paulo est : Itaque non sumus ancillæ filij, sed liberæ: qua libertate nos Christus liberavit. Ac rursus : Vos in libertatem vocati estis fratres, tantum ne libertatē in occasionē carnis detis.

Psalms. 87.

Ac iure quidem nos hac libertate donavit ille, cuius in Psalmis vox est : Factus sum tanquam homo sine adiutorio, inter mortuos liber. Solus enim liber, quia solus erat ab omni contagio peccati remotus. Ideoque in

Iean. 14.

Euangelio dicit : Ecce venit princeps huius mundi, & in me non habet quicquam. Tanquam autem ei diceretur : si in te nihil inueniet, quare te occidet? continuo subiunxit, & ait : Sed ut sciant omnes quia voluntatem Patris mei facio; surgite, eamus hinc. Nō, inquit, mortem, ceterorum more, mei peccati necessitate persolue sed in eo quod morior, Patris mei facio voluntatem.

1. Pe. 1.

Qua quidem Patris voluntate, redempti sumus de vana conuersatione paternę traditionis : non corruptibilibus auro vel argento, sed pretioso sanguine quasi Agni immaculati Christi, qui eripuit nos de potestate tenebrarum, & in regnum suum nos transtulit. Qu

Coloss. 2.

cum essemus mortui in delictis & præputio carnis nostrę, hoc est, originali peccato: vitę nos reddidit, donans omnia peccata, delensque quod aduersus nos erat chirographum decreti, & exspolians principatus & potestates, traduxit confidenter palam, triumphans illos in semetipso. Hanc per Christum futuram libertatem, latus Propheta canebat, cum diceret: Iudicabit pauperes populi, & saluos faciet filios pauperum, & humiliabit calumniatorem. Orietur in diebus eius iustitia, & abundantia pacis, donec auferatur Luna: id est, omnis mutabilitas, per quam in modum lunę proficimus atque deficimus. Et dominabitur à mari usque ad mare, & à flumine usque ad terminos orbis terrarum. Hęc autem eius dominatio, regnumque toto terrarum orbe dilatatum, veram afferet credentibus, sub

Psalms. 71.

eoque

eoque se humiliantibus libertatem. Quia liberabit, inquit, pauperem à potente, & pauperem cui non erat adiutor. Cùm enim nos opprimeret ille, cuius in libro Iob virtus & potentia describitur: Non est potestas super terrã, quæ comparetur ei; qui factus est, vt nullum timeret. omne sublime videt, ipse est Rex super vniuersos filios superbiæ. Cùm igitur nos ille oppressos seruitute teneret, quæ spes esse potuisset recuperandæ libertatis, nisi nobis diuina miseratio per Christum adfuisset? Hic igitur parceret pauperi & inopi, & animas pauperum saluas faciet. Ex vsuris & iniquitate redimet animas eorum, & honorabile nomen eorũ coram illo. Quid ni proinde gaudio incredibile perfundantur, tam tetra tyrannide & seruitute liberati? Lætabuntur, inquit Isaias, coram te, sicut qui latantur in messe: sicut exultant victores capta præda, quando diuidunt spolia. Iugum enim oneris eius, & virgã humeri eius, & sceptrũ exactoris eius superasti, sicut in die Madian. Superauit Dominus gentium iugum, quando illas à dæmoniæ tyrannidis seruitute liberauit: & virgam humeri, cùm percussione pro opere malo perpeffam, compeffuit. Sceptrum autem exactoris extorsit, cùm regnum diaboli peccatorum tributa exigentis, ex credentium cordibus dissipauit. Quòd si propter libertatis initia lætandum est, cùm in via Domini alacriter quidem ambulantes, salutem tamen nostrã cum metu adhuc & tremore operamur, expectantes redemptionem corporis nostri: quantam fore putamus exultationem, cùm ipsius libertatis consummatione beatè regnabimus? In die enim illa, inquit Isaias, cùm requiẽ dederit tibi Deus à labore tuo, & à concussione tua, & à seruitute dura qua antè seruisti, sumes parabolam istam contra Regem Babylonis, & dices: Quomodo cessauit exactor, quieuit tributum? Contriuit Dominus baculum impiorum, virgam dominatium, cædentem

Cap. 41.

Cap. 9.

Cap. 14.

tem

tem populos in indignatione plaga insanabili, subijcientem in furore gentes, persequentem crudeliter, Conquieuit & siluit omnis terra, gauisa est & exultauit, abietes quoque lætatae sunt super te, & cedri Libani. Ex quo dormisti, non ascendit qui succidat nos.

Cap. 51.

Et rursus: Nunquid non tu percussisti superbum, & vulnerasti draconem? Superbus autem hic & draco, vnus idemque diabolus est. Draco propter insidias & violentiam: sed percussus & vulneratus ligno crucis, dominatum amisit. pergensque Propheta subiungit: Nunquid non tu siccasti mare, aquam abyssi uehementis, qui posuisti profundum maris viam (hoc est, in mundo Ecclesiam, etiam vbi abundantissima & altissima erat impietas) vt transirent liberati? Et nunc qui redempti sunt à Domino, reuertentur, & venient in Sion laudantes, & lætitia sempiterna super capita eorum, gaudium & lætitiā tenebunt, fugiet dolor & gemitus: quod electis tunc plenè præstabitur, cum nulla remanebit causa lugendi, ipso etiam malorum metu sublato. Alio quoque in loco: Faciet, inquit,

Cap. 25.

Dominus exercituum omnibus populis in mōte hoc, id est, in Ecclesia, conuiuium pinguium, conuiuium vindemiæ, pinguium medullatorum, vindemiæ defæcatae. Hoc illud est conuiuium, in quo Dominus recubituros dixerat Abraham, Isaac & Iacob, in regno cælorum: ad quod conuiuium ij omnes congregantur, qui fidem eorum iustitiā que studiosè sectantur. In quo præparatas delicias quis explicet? quando scriptum est; Neque auris audiuit, neque oculus vidit, neque in cor hominis ascendit, quæ præparauit Deus diligentibus se. Sed eas tamen Propheta, ad homines sese attemperans, quasi paruulos, notissimarum rerum metaphoris adumbravit, pingues & medullatas carnes, vinumque optimum ac præstantissimū exprimens. Ne verò cuiquam in mentem venire posset, in hoc conui-

conuulio, omni licet genere ferculorum instructissimo, aliquem semper fortasse stimulatorum dolorem, metumve sollicitos & anxios animos habiturum, secutus adiunxit: Et precipitabit in monte isto faciem vinculi colligati super omnes populos. Hanc, inquit, multiplicem variamque humanę vitę miseriam, cuius toto in orbe ceu facies quędam, & tristis vultus apparet, cuiusque omnes omnium gętium homines, quasi vinculis constricti & colligati tenentur, suis ab electis Dominus tanquam ex alto precipitans, celerrimę potentissimeque reijciet, ac subito euanescere faciet ex oculis: telamque seu fasciam calamitosi huius status, qua totum opertum atque obuolutum est genus humanum, omni ex parte detrahet, ac mortem ipsam precipitabit in sempiternum. Et auferet Dominus lachrymam ab omni facie, & opprobrium populi sui auferet de vniuersa terra, quia Dominus locutus est. Et dicet in die illa. Ecce Deus noster (visibilem & conspicuum significat hominibus fore Deum, quem etiam demonstrare digito, & eius frui presentia possint) expectauimus eum, & saluabit nos. Quia verò, salus hæc libertasque nostra, sine hostium nostrorum singulari deiectione constare non poterat: de illa quanta futura esset, non tacuit: Et triturbabitur, inquit, Moab sub eo sicut teruntur paleę in plaustro, & extendet manus suas sub eo sicut natans ad natandum, & humiliabit gloriam eius cum allisione manuum eius. Impiorum, his verbis, vnā cum suis principibus & incensoribus dæmonibus, vltimam deiectionem, & abiectissimam extremamque seruitutem significat. Quorum hęc quidem piis Dei cultoribus semper est infesta multitudo; sed tunc non modò vincendi, verum etiam nocendi & oppugnandi potestate detracta, victi prorsus & debilitati iacebunt. Libertatem igitur veram, quam primi hominis peccato perditam, per

R homi-

Isaia 29.

hominem secundum Christum recuperauimus; breuiter & quasi cursim ex literis sacris descripsimus. Nunc de partibus eius tribus dicendum est separatim; ac primum de libertate à peccato, quòd ea prima sit ac veluti ianua cæterarum.

CAPVT III.

Quanam sit ea qua dicitur à peccato libertas.

a. Cor. 3.
Lib. de Spir.
c. 17, s. 26.

VBI Spiritus Domini, ait Apostolus, ibi libertas. Huius enim Spiritus dono, inquit Augustinus, quo iustificamur, fit in nobis vt non peccare delectet, vbi libertas est: sicut præter hunc spiritum peccare delectat, vbi seruitus: à cuius operibus abstinendum, si est, spiritualiter sabbatizandum est. Spiritus itaque sanctus, qui vbi vult spirat, cuius secretam & intimam atque ineffabilem operationem nulla repellit cordis humani duricies, sed soluit eam cum vult, & non est qui se abscondat à calore eius; deiectam seruitute voluntatem erigit, duplicique peccati constrictam vincula solutam & liberam reddit. Namque à cupiditate, superculi, vitiosoque amore, quo quasi vincula & incuruata tenebatur, correctam atque immutatam, primum liberat vt amet veritatis & iustitiæ bonum, quod detestabatur; errorem verò & iniquitatem quam amabat, excretur: quæ sanè mutatio est dexteræ excelsi. Tum verò contractum ob priores offensas reatum soluit, charitatem infundens, vereque Dei Filium & amicum efficiens: qui deinceps Patri cælesti lubens, atque alacris obtemperet. Cum enim (ait S. Basilius) data fuerit remissio peccatorum, tunc accipit homo libertatem à peccato: vnde intelligitur, eum qui facit peccatū, non solum concupiscentiæ in ipso regnantis, neque solum peccati in genere; verumetiam peccati, quod fecit, seruum esse. quod etsi transeat actu, tamen reatu maneat vsque ad remissionem peccatorum, necesse est. Tunc

Lib. 1. de bapt.

ergo